

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มนุษย์เริ่มปีการศึกษาตั้งแต่แรก ๆ ที่มนุษย์รู้จักพิศวงต่อสิ่งรอบ ๆ ตัว และพยายามหาคำตอบ หาความเข้าใจความหมายของสิ่งนั้น ๆ เพื่อมาปรับปรุงแก้ไข การดำเนินชีวิตของตนเองและพยายามถ่ายทอดประสบการณ์ที่ตนได้เรียนรู้ให้กับสมาชิกใหม่ในสังคมนั้นต่อไป การศึกษาในคอนตัน ๆ จึงไม่กว้างขวางนัก คงจำกัดเฉพาะใน หมู่เหล่าของคนเท่านั้น ไม่มีการศึกษาที่มีระบบแบบแผนที่แน่นอน การศึกษาที่มีระบบแน่นอนมีมาไม่นานมานี้เอง ดังเช่น เอกวิทย์ ๓ ถलग 1 ได้กล่าวไว้ว่า "การศึกษาที่เป็นระบบในปัจจุบันนี้มีอายุไม่กี่ร้อยปีมานี้เองในประวัติอันยาวนานของมนุษยชาติ" และระบบการศึกษาที่กำหนดคนานี้ก็เป็นผลงานของผู้ทรงคุณวุฒิในสังคมพยายามที่จะกำหนดวิถีทางการดำเนินชีวิตของคนรุ่นใหม่ในสังคมต่อไป โดยกำหนดรูปแบบที่แน่นอนไว้ ดังเช่น สุลักษณ์ ศิวรักษ์ 2 ได้กล่าวไว้ว่า "รูปแบบของการศึกษาเกิดจากสมาชิกในสังคมที่ทรงคุณวุฒิสงกว่า พยายามที่จะกำหนดวิถีทางการของคนรุ่นใหม่ ให้เป็นไปตามอุดมคติแห่งตน" รูปแบบที่เป็นโครงสร้างแน่นอนที่จะกำหนดแนวทางของการศึกษาได้ก็คือหลักสูตร ซึ่งจะคง เป็นไปตามปรัชญาและเป้าหมายของสังคม และถือว่าเป็นส่วนสำคัญของการ

¹ เอกวิทย์ ๓ ถलग "เพื่อเข้าใจสาระและธรรมชาติของการศึกษา" ชุมนุมบทความทางวิชาการ (กรุงเทพฯ ๑ โครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์), 2514. หน้า 1.

² สุลักษณ์ ศิวรักษ์ "อุดมคติทางการศึกษาไทย" ชุมนุมบทความทางวิชาการ (กรุงเทพฯ ๑ โครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์) 2514. หน้า 27.

ศึกษาของสังคมใหญ่ ดังเช่น ไพทบูลย์ สินลาร์ตัน³ ได้กล่าวไว้ว่า "สิ่งสำคัญที่สุดว่าเป็นหัวใจของการศึกษาคือหลักสูตร" ทั้งนี้เนื่องจากหลักสูตรเป็นแกนสำคัญที่จะทำให้การศึกษาทั้งหมดไปสู่ปรัชญาและเป้าหมายเดียวกัน

อารี สันหลวี⁴ ให้คำจำกัดความของหลักสูตรไว้กว้าง ๆ ดังนี้

หลักสูตร หมายถึงประมวลประสบการณ์ต่าง ๆ ที่โรงเรียนและครูผู้สอนจัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะที่พึงประสงค์ตามเป้าหมาย ซึ่งมีโครงสร้างประกอบควย

1. จุดมุ่งหมาย
2. เนื้อหาวิชา
3. การวัดผล

ซึ่งทั้งจุดมุ่งหมาย เนื้อหาวิชา และการวัดผลนี้ จะต้องสอดคล้องกับปรัชญาและเป้าหมายของการศึกษา ซึ่งปรัชญาและเป้าหมายทางการศึกษามีผลมาจากปรัชญาชีวิตของสังคม ดังที่ คาร์ล อี วิลกอส⁵ (Carl E. Willgoose) ได้เขียนความสัมพันธ์ของปรัชญาชีวิตกับหลักสูตรไว้ดังนี้ ปรัชญาชีวิตก่อให้เกิดปรัชญาทางการศึกษา ปรัชญาทางการศึกษาก่อให้เกิดจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการศึกษา จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการศึกษาก่อให้เกิดหลักสูตร

³ ไพทบูลย์ สินลาร์ตัน "อนาคตของการศึกษาของประเทศไทย" สภาการศึกษาแห่งชาติ 6 (6) มกราคม 2515, หน้า 33.

⁴ อารี สันหลวี "การนำปรัชญาไปใช้ในหลักสูตรและการเรียนการสอน" วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ. 8 (1) สิงหาคม-กันยายน 2516, หน้า 28.

⁵ Carl E. Willgoose. The Curriculum in Physical Education (New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1969), p.57.

เอกวิทย์ ๓ ถलग 6 ได้ให้ความหมายของหลักสูตรดังนี้ "ความหมายของหลักสูตรนั้น เราเข้าใจตรงกันแล้วว่าคลุมถึงตัวหลักสูตร ประมวลการสอน โครงการสอน แบบเรียน รวมไปถึงกิจกรรมการเรียนการสอนโดยตรงทั้งหมดที่มุ่งให้ประสบการณ์แก่ผู้เรียนนั้น ถือว่าเป็นเรื่องของหลักสูตรทั้งสิ้น"

กมล สุกประเสริฐ 7 ได้ให้ความหมายของหลักสูตรดังนี้ "หลักสูตรนั้นมีได้หมายความว่าแค่เพียงหนังสือหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ แต่มีความหมายไปถึงกิจกรรม และประสบการณ์ทั้งหลายที่จัดให้กับเด็ก ซึ่งรวมไปถึงการสอนของครูด้วย"

ยุพา อุกมศักดิ์ 8 ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับหลักสูตรไว้ว่า "หลักสูตรคือแผนการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ ดังนี้"

1. จุดมุ่งหมายการศึกษา
2. วิธีการเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าว
3. การประเมินผล

เสงี่ยม พรหมบุญพงศ์ 9 ให้คำจำกัดความหลักสูตรไว้ว่า "หลักสูตรคือขบวนการเรียนการสอน และประสบการณ์ต่าง ๆ ทั้งหมดที่เลือกเฟ้นแล้วเป็นอย่างไรโดย

6 เอกวิทย์ ๓ ถलग หลักสูตรการสร้างหลักสูตรประมวลความรู้เกี่ยวกับมัธยมศึกษา. กรมวิสามัญศึกษา, หน้า 37.

7 กมล สุกประเสริฐ "การวิจัยหลักสูตร" ศูนย์ศึกษา 16 (2) กุมภาพันธ์ 2512.

8 ยุพา อุกมศักดิ์ "ข้อคิดในการติดตามผลบัณฑิตเพื่อปรับปรุงหลักสูตร" สภาการศึกษาแห่งชาติ. 7 (4) พฤศจิกายน 2515, หน้า 23.

9 เสงี่ยม พรหมบุญพงศ์ "ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษาประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับ พ.ศ.2503" วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2514, หน้า 1.

อาศัยทฤษฎีการเรียนรู้ต่าง ๆ เป็นแนวทาง ทั้งนี้เพื่อสนองความต้องการของสังคมและเศรษฐกิจของชาติ หลักสูตรดังกล่าวนี้มีความหมายตั้งแต่กฎระเบียบต่างๆ ความมุ่งหมาย ประสิทธิภาพ และวิธีนำเอาหลักสูตรไปใช้ในโรงเรียนให้ได้อผลดีด้วย"

วิลเลียม กาเลน ¹⁰ (Willeam Galen) ได้ให้คำนิยามของหลักสูตรไว้ว่า "หลักสูตรคือประสบการณ์ที่โรงเรียนได้จัดขึ้นตามความเหมาะสมกับความต้องการ และความสนใจของเด็กแต่ละคน"

แคสเวล ¹¹ (Caswell) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า "หลักสูตรหมายถึงผลรวมของประสบการณ์ซึ่งเด็กได้รับภายใต้การแนะนำของโรงเรียน"

เซย์ลา และ อเล็กซานเดอร์ ¹² (Saylor and Alexander) ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า

หลักสูตร เป็นเสมือนหนึ่งแผนภูมิการเดินทาง และตารางที่ยึดหยุ่นได้ ในการดำเนินการศึกษา หลักสูตรจะถูกสร้างขึ้นโดยผู้เชี่ยวชาญทางงานเนื้อหาวิชา การบริหารโรงเรียน และวิธีการต่าง ๆ ทางคุณ การศึกษาระดับชั้นต่าง ๆ รวมอวยควย การดำเนินการศึกษานี้จะน่าสนใจไม่ไค่ขึ้นอยู่กับตัวการศึกษาเอง หรือมิไค่ขึ้นอยู่กับสิ่งทึ่มเรียนที่ได้รับจากการศึกษา แต่ขึ้นอยู่กับ การแสวงหาโดยตนเอง สิ่งเหล่านี้ เป็นประสบการณ์ของชีวิตอย่างแท้จริง ซึ่งเกิดขึ้นภายใต้การแนะนำ

¹⁰ C.E. Turner, School Health and Health Education (St. Louis : The C.V. Mosby Company, 1970), p. 209.

¹¹ Hollis L. Caswell, Physical Education in Elementary School (New York : American Book Co., 1943), p. 27.

¹² J. Galer Saylor, William M. Alexander, Curriculum Planning for Modern School. (Holt, Rinehart and Winston, Inc., N.Y. 1966), p.5.

เรย์มอนด์ เอส มุสซิ่ง¹³ (Raymond H. Muessing) โค้กลาวถึงเค้าโครง
หลักสูตรไว้ว่า

เค้าโครงหลักสูตรคือการสร้างสมมุติฐานขึ้นที่จะบรรจุไปภาย
องค์ประกอบต่าง ๆ มากมาย ที่แตกต่างกันออกไป และต้อง
ดำเนินไปตามโครงการของการศึกษา หรือรายละเอียดที่
กำหนดไว้ หลักสูตรนั้นก็เปรียบเสมือนรถบรรทุก ที่บรรทุกเอา
ปรัชญา ความมุ่งหมาย ทฤษฎี ขอบสันนิษฐาน ความรู้ และ
กระบวนการเสนอผลการค้นคว้าหาข้อเท็จจริง การวิเคราะห์
ตลอดจนการเปรียบเทียบไว้เต็มมันเอง..

ในเรื่องโครงสร้างหลักสูตร พจนี สะเพียรชัย¹⁴ ได้แยกองค์ประกอบ
สำคัญของโครงสร้างไว้ดังนี้

โครงสร้างของหลักสูตรคือแกนสารสำคัญใหญ่ ๆ ของหลักสูตร
ที่เมื่อคิดหลักสูตรจะต้องออกแบบหรือคิอิห้รอบคอบ อันประกอบ
ควย

1. ปรัชญาและปัญหา ซึ่งเกี่ยวกับอุดมการณ์ ค่านิยม นโยบาย
พื้นฐานของหลักสูตร ความต้องการของประเทศ
ความต้องการและธรรมชาติของผู้เรียน
2. ความมุ่งหมาย ซึ่งประกอบควย ความมุ่งหมายระดับ
ประเทศ ความมุ่งหมายระดับสถาบัน ความมุ่งหมาย
ระดับเนื้อหาวิชา ความมุ่งหมายเฉพาะวิชา และความ
มุ่งหมายเฉพาะบทเรียนแต่ละบท ซึ่งเป็นความมุ่งหมาย
เชิงพฤติกรรม

¹³ Raymond H. Muessing, Social Studies Curriculum Improve,
a guide for Local committee, Bulletin. No.36 (Washington D.C. NEA.
1965).

¹⁴ พจนี สะเพียรชัย "โครงสร้างของหลักสูตรทั่วไป" สภาการศึกษาแห่งชาติ
7 (2) กันยายน 2515, หน้า 71-78.

3. เนื้อหาวิชา การจัดเนื้อหาวิชาจะต้องพิจารณาในการเลือกเนื้อหาให้เกี่ยวข้องกับและสอดคล้องกับความหมาย เนื้อหาควรเป็นแกนสาระสำคัญของวิชาการ การจัดเนื้อหาสามารถเรียนคิกต่อกันได้
4. วิธีการเรียนการสอน ซึ่งควรพิจารณาในเรื่องเทคนิคต่างๆ อุปกรณ์ พฤติกรรมการสอน ผลที่ได้รับจากการสอน
5. การวัดและการประเมินผลการเรียนการสอน
6. การบริหารหลักสูตรและการบริการทางวิชาการ

สรุปความหมายของหลักสูตรจากนิยาม และความหมายต่าง ๆ ที่ได้ให้ไว้โดยนักการศึกษาเหล่านี้พอสรุปได้ว่า หลักสูตร คือโครงสร้างของขบวนการเรียนการสอน และประสบการณ์ที่ใดเลือกสรรแล้วตามทฤษฎีของการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนได้เปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่พึงปรารถนาของสังคมและสอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจ ตลอดจนความต้องการของประเทศชาติ อันมีโครงสร้างที่ประกอบด้วย

1. ปรัชญาและเป้าหมาย
2. วัตถุประสงค์
3. เนื้อหาวิชา
4. วิธีการเรียนการสอน
5. การวัดและการประเมินผล

สำหรับหลักสูตรพลศึกษานั้นได้มีมาช้านาน ทั้งนี้เพราะการศึกษาทั่วไปของคนในสมัยโบราณ เป็นการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ที่พอใช้ได้ จะพยายามเอาชนะภัยธรรมชาติ พวกที่เข้มแข็งกว่าจะสามารถเอาชนะพวกที่อ่อนแอกว่า และมีอำนาจเหนือกว่า ทุกประเทศ ทุกสังคมจึงพยายามสร้างกำลังคนใหม่ที่มีความแข็งแรง ออกทนและเป็นนักสู้ ดังนั้นการศึกษาส่วนใหญ่จึงเป็นการสร้างกำลังกาย และกำลังใจให้เข้มแข็งนั่นเอง ดังจะเห็นได้จากการจัดการศึกษาของกรีกโบราณ ตามที่ วิภาวี ประพันธ์โยธิน¹⁵

¹⁵ วิภาวี ประพันธ์โยธิน, สุนทร สรสิริ, วิชาสุขภาพ ป.ม. วิชาครูตอน 5 ประวัติการศึกษาตอน 3. โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, หน้า 2-3.

ไค้เขียนไว้ในหนังสือวิชาสุขครู ป.ม. วิชาครูตอน 5 ว่า

กรีกในสมัยเอเชนส์สร้างเรื่อง หลักสตรไค้กำหนดให้ศึกษาครั้งนี้
ในระยะแรกที่เด็กเข้าโรงเรียน ครูจะสอนให้เด็กเล่นและฝึก
การวางอุริยาบททาง ๆ ที่เหมาะสม เมื่อเด็กมีความมากขึ้น
แล้วจึงให้เรียนบทเรียนทาง ๆ เช่น

1. การกระโดดและการกระโดดสูง เพื่อใหร่างกายเพรียว
นึ่งผ่าย ปอดแข็งแรง
2. วิ่งแข่ง เพื่อให้เป็นคนประเปรียว และทนทาน
3. ขว้างจักร เพื่อให้แขนมีกำลัง
4. ทม่นำหนัก เพื่อช่วยในการทรงตัว
5. มวย มวยปล้ำ เพื่อไห้คลองแคลว ว่องไว มีไหวพริบ
และรู้จักบังคับใจ
6. วายน้ำ และเทนรา เพื่อช่วยใหร่างกายงาม ถูกสัดส่วน
และมีการเคลื่อนไหวไค้จังหวะไม่ชักเชิน

ต่อมาในศตวรรษที่ 18 โลกมีความเจริญก้าวหน้ามาก การพลศึกษาก็มีบทบาท
ในสังคมตามไปค้วย มีการปรับปรุงให้เข้ากับหลักทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่มากขึ้น ดัง-
เช่น เปรอร์ เฮนริก ลิงก์¹⁶ (Per Henrick Ling) (1766-1839) ไค้แยกพลศึกษา
ให้เหมาะสมกับคนแต่ละพวก คือการจัดพลศึกษาเพื่อการทหาร การจัดพลศึกษาเพื่อการ-
แพทย์ การจัดพลศึกษาสำหรับโรงเรียน การพลศึกษาไค้ปรับปรุงและพัฒนาการมา
เรื่อย ๆ จนในปัจจุบัน ถือว่าการพลศึกษาเป็นสาขาหนึ่งของการศึกษา มีการเรียนการ
สอนที่จะช่วยเสริมให้การศึกษาทั้งหมดบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ กล่าวคือวิชาพลศึกษา
คือวิชาการศึกษาสาขาหนึ่งที่ใช้กิจกรรมการออกกำลังกายเป็นสื่อของการ เรียนการสอน
ผลของการ เข้าร่วมกิจกรรมทำใหม่เข้าร่วมมีความเจริญ และพัฒนาทางค่านร่างกาย

¹⁶ Per Henrick Ling, in A World History of Physical Education,
(Engle Wood Cliff : Prentice Hall, Inc., 1953), p.247.

จิตใจ อารมณ์ และสังคม นอกจากความเห็นของผู้วิจัยนี้แล้วยังมีบุคคลสำคัญในวงการศึกษามีความเห็นที่สอดคล้องกันนี้ คือ

วอร์คีย์ เพียร์ชอม¹⁷ ได้สรุปไว้ว่า "วิชาพลศึกษาคือการศึกษาแขนงหนึ่งซึ่งมีวัตถุประสงค์และความมุ่งหมาย เช่นเกี่ยวกับการศึกษาอย่างอื่น คือ เป็นวิชาที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้มีพัฒนาการทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม จะแตกต่างจากวิชาอื่นบ้างก็ตรงที่วิธีการ และสื่อที่จะนำมาใช้คือ พลศึกษาใช้กิจกรรมการออกกำลังกาย หรือการเล่นกีฬาเป็นสื่อกลางของการเรียน โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ"

คองทรี¹⁸ (Daughtrey) กล่าวว่า "ความจำเป็นพื้นฐานเพื่อการพัฒนาความเจริญเติบโต และทรงไว้ซึ่งความแข็งแรง ความเร็ว ทักษะ ความอดทน จะต้องเปิดโอกาสให้บุคคลเหล่านั้นเข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษา"

กู๊ด¹⁹ (Good) นักการศึกษาอีกท่านหนึ่ง ได้ให้คำนิยามของพลศึกษาไว้ว่า "พลศึกษาคือโครงการที่จัดขึ้นเพื่อการสอน และการมีส่วนร่วมโดยใช้กล้ามเนื้อใหญ่ ๆ มุ่งหวังที่จะพัฒนาทางทักษะกลไก ทักษะ และสุขนิสัย"

แนช²⁰ (Nash) นักการศึกษาท่านหนึ่งได้ให้คำนิยามไว้ว่า "พลศึกษาเป็นการศึกษาส่วนหนึ่งในกระบวนการศึกษาทั้งหมด และเป็นการศึกษาที่ใช้กิจกรรมเป็นสื่อ

¹⁷ วอร์คีย์ เพียร์ชอม "ความหมายและวัตถุประสงค์ของพลศึกษา" วารสาร-พลศึกษา ปีที่ 1 ฉบับที่ 11. มิถุนายน 2512, หน้า 10.

¹⁸ Greyson Daughtrey, Method in Physical Education and Health for Secondary School, (Philadelphia and London : W.B. Saunders Company, 1967), p.5.

¹⁹ Carter V. Good. Dictionary of Education, (2nd ed., New York: McGraw-Hill Book Company, Inc., 1957), p.398.

²⁰ Jay B. Nash, Physical Education; Interpretation and objective (New York : A.S. Barnes and Company), p.52.

เพื่อให้มีการพัฒนาทางกาย ทางประสาท ทางสติปัญญา และทางอารมณ์ ผลเหล่านี้ จะประจักษ์ก็ต่อเมื่อได้มีการจัดกิจกรรมพลศึกษาขึ้นตามสถานที่ต่าง ๆ ต่อไปนี้ สนามกีฬา โรงฝึกพลศึกษา และสระว่ายน้ำ"

ทอมสัน²¹ (Thompson) ได้ให้คำนิยามของพลศึกษาไว้ว่า "พลศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ซึ่งอาศัยกิจกรรมที่คัดเลือกในการจัด เพื่อให้เกิดการเจริญเติบโต พัฒนาการ และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเพื่อให้เป็นพลเมืองดี และดำรงชีวิตอยู่อย่างมีประสิทธิภาพ"

จากความเห็นของนักการศึกษาเหล่านี้ พอสรุปได้ว่า พลศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ซึ่งถ้าจะให้การศึกษาบรรลุถึงเป้าหมาย หรือปรัชญาของการศึกษาอย่างแท้จริงแล้ว จะต้องจัดพลศึกษาให้ใกล้ชิดส่วนที่พอเหมาะไว้ในการศึกษาทั้งหมดนั้น วิชาวพลศึกษานับได้ว่าเกี่ยวข้องกับมนุษย์เรามาตั้งแต่เกิดจนตาย เราต้องการกิจกรรมพลศึกษาตั้งแต่เกิด เพื่อให้มีการพัฒนาทางการเจริญเติบโต และไม่มีการจำกัดขอบเขตไว้เพียงช่วงหนึ่งช่วงใดของชีวิต ในสมัยโบราณเราเลือกใช้กิจกรรมพลศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับการดำเนินชีวิตทั้งนี้เพราะจะธรรมชาติของร่างกายต้องการความเคลื่อนไหว เพื่อช่วยให้อวัยวะเจริญเติบโต และรักษาไว้ซึ่งสุขภาพ ธรรมชาติบังคับกับมนุษย์ต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อให้มีชีวิตอยู่รอด เช่นต้องทำงานสารพัด หนีภัยธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ดังนั้นการเลือกกิจกรรมพลศึกษา จึงต้องให้เหมาะสมกับช่วงต่าง ๆ ของการพัฒนาทางกาย ดังเช่น อวย เกตสิงห์²² ได้กล่าวไว้ว่า

²¹ John C. Thompson, Physical Education for the 1970's. (New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1971), p.1.

²² อวย เกตสิงห์, การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ. ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬา องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย (เอกสารอัครสำเนา) 2514, หน้า 1.

ธรรมชาติในการออกกำลังกาย การออกกำลังกายที่ถูกคือเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคนตั้งแต่เราเกิดจนถึงวัยชรา แมคนผู้ป่วยก็ต้องการออกกำลังกายเพื่อให้อาการดีขึ้น เด็กที่คลอดใหม่ต้องการของเล่นที่เหมาะสมเป็นการออกกำลังกายทำให้ร่างกายเจริญแข็งแรง วิตามินดีจากการออกกำลังกายช่วยในระบบประสาท และจิตใจให้ทำงานได้ดี เป็นปกติ เมื่ออยู่ในวัยชราการออกกำลังกายจะช่วยป้องกันรักษาอาการ และโรคที่เกิดในวัยชราได้หลายอย่าง เช่น ปวดเมื่อยขบ หงุดหงิดเป็นประจำ ตลอดจนรู้สึกเวียน หน้ามืด เพราะอาการไหลเวียนเลือดไม่เพียงพอ

จากข้อความที่กล่าวมาแล้วนี้ จะเห็นว่าวิชาพลศึกษานั้นมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตมาก และจำเป็นที่เราจะต้องปลูกฝังให้เด็กตั้งแต่อยู่ในวัยเรียน เพื่อที่เมื่อเด็กพ้นวัยของการศึกษาเล่าเรียนไปแล้วจะใคร่เลือกกิจกรรมทางพลศึกษาเท่าที่จำเป็น และเหมาะสมกับตนเอง ในการจัดการศึกษานั้นรัฐมีหน้าที่จัดการศึกษาให้กับทุกคนตามศักยภาพที่เขาสามารถจะรับได้²³ ตามความมุ่งหมายข้อ 4 ของแผนการศึกษาชาติ พ.ศ.2503 ได้เน้นถึงความสำคัญของพลศึกษาว่า

ในการจัดการศึกษานั้น ให้จัดการศึกษาเพื่อสนองความต้องการของสังคมและบุคคล โดยให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และแผนการปกครองประเทศ เช่น จัดให้มี

- ก. จริยศึกษา ใหม่ศีลธรรมและวัฒนธรรม มีறிวิสัยทัศน์เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมยิ่งกว่าประโยชน์ส่วนตน
- ข. พลศึกษา ใหม่สุขภาพสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ กับทั้งมีน้ำใจเป็นนักกีฬา
- ค. พหุศึกษา ใหม่ความรู้ทางวิชาการ ปัญญา เพื่อการดำรงชีวิตโดยทั่วไป
- ง. หัตถศึกษา ใหม่กึ่งนิสัย และความขยันหมั่นเพียรในการใช้มือปฏิบัติงาน เพื่อเป็นรากฐานของการประกอบสัมมาอาชีพ.

²³ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, แผนการศึกษาชาติ พ.ศ. 2503. (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2503), หน้า 5.

หลักสูตรจะกำหนดไว้อย่างไรก็ตาม จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพของสังคม สำหรับประเทศไทยนั้นเป็นสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงเร็ว ดังที่ เอกวิทย์ ๓ ถกลาง²⁴ กล่าวว่า "สังคมไทยนั้นกำลังมีแบบแผนและแนวโน้มที่จะเข้าสู่วัฒนธรรม แบบอนาคตวิสัย (prefigurative) ก็เป็นสังคมที่มีวัฒนธรรมเปลี่ยนแปลงค่อนข้างเร็วเกินการคาดคะเนล่วงหน้า" ดังนั้นการจัดการศึกษาของประเทศ หรือการกำหนดเป้าหมายของหลักสูตร จะต้องให้เหมาะสมกับสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงเร็วนี้ จะจัดการศึกษาตามรูปเดิมไม่ได้ ในเรื่องบทบาทและแนวโน้มในการศึกษานั้น ไพฑูรย์ สินดารัตน์²⁵ โคลเสนอแนะ พอสรุปได้ดังนี้

1. บทบาทและหน้าที่ของการศึกษาที่เป็นไปเพื่อการสืบต่อวัฒนธรรม และค่านิยมนั้นควรจะเปลี่ยนไป หันเหแนวทางไปสู่บทบาทและหน้าที่ใหม่ ให้การศึกษาเป็นไปเพื่อการสร้างเสริมวัฒนธรรมและค่านิยมใหม่ อันจำเป็นแก่สังคมสมัยใหม่ ซึ่งเป็นสมัยแห่งความเปลี่ยนแปลง

2. การศึกษาต้องดำเนินไปอย่างเหมาะสมเข้ากันได้ และหรือเป็นสิ่งเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม สรรพชีวิต การครองตน และนิสัยคนไทย

3. จัดการศึกษาอย่างยอมรับสภาพจำกัดของบ้านเมือง

นอกจากการเปลี่ยนแปลงของสังคม ยังมีสาเหตุอื่น ๆ อีกที่ทำให้หลักสูตรต้องได้รับการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ

1. การขยายตัวทางด้านการศึกษาเนื่องมาจากการเพิ่มของประชากรประมาณ

24

เอกวิทย์ ๓ ถกลาง "เพื่อความเข้าใจสาระและธรรมชาติของการศึกษา" ชุมนุมบทความทางวิชาการ (กรุงเทพฯ ฯ โครงการตำราสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์, 2514), หน้า 10.

25 ไพฑูรย์ สินดารัตน์ "อนาคตของการศึกษาของประเทศไทย" สภาการศึกษาแห่งชาติ. 6 (6) มกราคม 2515, หน้า 41-44.

ร้อยละ 3 ต่อปี²⁶ ทำให้จำนวนนักเรียนเพิ่มตามไปด้วย ในปี พ.ศ.2504 จำนวนนักเรียนตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ม.8) 4,409,283 คน²⁷ ในปี พ.ศ.2506 จำนวนนักเรียนเพิ่มเป็น 4,650,775 คน²⁸ เป็นองค์ประกอบให้พิจารณาในเรื่องของจุดมุ่งหมายทางการศึกษา.

2. การพัฒนาทางบ้าน เศรษฐกิจและสังคม เป็นองค์ประกอบให้พิจารณาในเรื่องเนื้อหาของหลักสูตร เพราะการพัฒนาทางบ้านนั้น ถือว่าการศึกษาเป็นการลงทุนอย่างหนึ่ง ยอมรับว่าโรงเรียนและสังคมมีส่วนสัมพันธ์กันอย่างแน่นแฟ้น

3. ความก้าวหน้าทางวิชาการ มีการค้นคว้าวิธีการเทคนิคใหม่ ๆ ทุกสาขา มีการเรียนคณิตศาสตร์แผนใหม่ วิทยาศาสตร์แผนใหม่ การใช้เทคนิคใหม่ ๆ ในการสอนโดยพิจารณาจากทฤษฎีการเรียนรู้ต่างๆ เป็นองค์ประกอบให้พิจารณาในเรื่องของวิธีการเรียนการสอน

สำหรับในประเทศไทยนั้น หลักสูตรวิชาพลานามัยได้จัดขึ้นอย่างเป็นแบบแผนเมื่อ พ.ศ.2441 โดยเริ่มมีการเรียนการสอนวิชาพลานามัยในโรงเรียนขึ้นเป็นครั้งแรก²⁹ และได้มีการเปลี่ยนแปลงไปตามการพัฒนาทางบ้าน เศรษฐกิจและสังคม เพื่อที่

²⁶สำนักงานสถิติแห่งชาติ, สำนักนายกรัฐมนตรี. วารสารสถิติ (ปีที่ 13, ฉบับที่ 7 พ.ศ.2507), หน้า 4.

²⁷เรื่องเดียวกัน, หน้า 13.

²⁸เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

²⁹

Vorasak Pienchob, "A recommended Four-Years Undergraduate Curriculum for Professional Preparation of Physical Education Teachers in Thailand," (Unpublished Doctor's Thesis, School of Health Physical Education and Recreation, Indiana University, 1976), pp. 3-4.

จะพัฒนาให้ก้าวหน้าขึ้นความสำคัญ

หลักฐานที่แน่นอนเกี่ยวกับการเรียนการสอนพลศึกษาก็คือ พ.ศ. 2452 กระทรวงธรรมการได้จัดตั้งสถานศึกษาวิชาพลศึกษาสำหรับครู 30 ขึ้นเป็นครั้งแรก ณ สามัคยาจารย์สมาคม ในบริเวณสวนกุหลาบวิทยาลัย เรียกว่า "สโมสรกายบริหาร" ต่อมาในปี พ.ศ. 2456 ได้ปรับปรุงเป็นโรงเรียนเอกเทศ เรียกว่า "ห้องพลศึกษา กลาง" เปิดสอนเฉพาะวิชาโยนิศาสตร์และมวยไทย นับตั้งแต่นั้นมาวิชาพลศึกษาก็ได้ปรับปรุงหลักสูตร เข้าในชั้นประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จนกระทั่ง พ.ศ. 2503 ได้ปรับปรุงในเรื่องของกิจกรรมที่จัดสอนในแต่ละระดับชั้น

เมื่อพิจารณาหลักสูตรวิชาพลศึกษาในโรงเรียนแล้ว จะเห็นได้ว่าในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ไม่มีการสอนวิชาพลศึกษา ซึ่งนักเรียนยังต้องการกิจกรรมทางพลศึกษาในการพัฒนาร่างกายต่อเนื่องมาจากระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งในสหรัฐอเมริกาเห็นความสำคัญในการที่จะจัดกิจกรรมพลศึกษาต่อเนื่องในรัฐแมสซาชูเซต (Massachusetts) ได้ตราพระราชบัญญัติให้โรงเรียนของรัฐจัดสอนวิชาพลศึกษาตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงชั้นที่ 12³¹ ในช่วงเวลาที่เลือกเรียนกิจกรรมพลศึกษาในวัยเรียนนี้ จะทำให้นักเรียนรู้อาชีพหรือสถานะของตนเองว่า คนนั้นมีความถนัดทางกิจกรรมชนิดใด และได้ใช้กิจกรรมนั้นพัฒนาร่างกาย และคงไว้ซึ่งสมรรถภาพทางกายของตนเอง ในเมื่อพ้นจากวัยเรียนไปแล้ว เหตุผลอีกข้อหนึ่งก็คือ เด็กในวัยมัธยมศึกษาตอนปลายมีวุฒิภาวะ (maturity) พร้อมทั้งจะรวมกิจกรรมพลศึกษาได้ทุกชนิด³² แต่หลักสูตรปีพุทธศักราช

³⁰ กระทรวงศึกษาธิการ, ประวัติกระทรวงศึกษาธิการ 2435 - 2507. (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2507), หน้า 606.

³¹ Willgoose, Carl E. The Curriculum in Physical Education. (New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1969), p.63.

³² เรื่องเดียวกัน, หน้า 214.

2503 นั้น ไม่มีการจัดพลศึกษาสำหรับมัธยมศึกษาตอนปลาย เน้นหนักในเรื่องของพุทธิศึกษา มุ่งที่จะให้เด็กเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา ทำให้การพัฒนาการทางกายของเด็กหยุดชงักไป มีนักการศึกษาหลายท่านที่เห็นความสำคัญข้อนี้และทางกระทรวงศึกษาธิการก็มีความเห็นสอดคล้องกันในเรื่องที่จะจัดการศึกษาทางวิชาพลศึกษา ใ้ต่อเนื่องจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ดังนั้นในการประชุมคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ.2517³³ กระทรวงศึกษาธิการ เสนอให้แต่งตั้งคณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบด้วย โดยให้คณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา มีหน้าที่เสนอแนวทางการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษาทั้งในระบบโรงเรียนและนอกโรงเรียน และลักษณะอื่น ๆ ให้เหมาะสมกับกาลสมัย เพื่อให้สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระบอบประชาธิปไตย ซึ่งคณะกรรมการวางพื้นฐานได้พิจารณาเรื่องที่คณะรัฐมนตรีมอบหมาย แล้วได้นำเสนอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการในวันที่ 4 ธันวาคม 2517 เพื่อนำเสนอคณะรัฐมนตรี และคณะรัฐมนตรีมีมติให้กระทรวงศึกษาธิการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของดำเนินการตามแนวเสนอของคณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษาในส่วนที่ปฏิบัติได้เลย เช่น เรื่องการปรับปรุงหลักสูตรและวิธีการวัดผล

เมื่อคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบตามที่คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาเสนอ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ปรับปรุงหลักสูตร โดยกำหนดให้มีการเรียนการสอนทฤษฎีวิชาพลานามัยในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย³⁴ ซึ่งประกาศให้จัดการเรียนการสอนในปีการศึกษา 2518 โดยใช้ระบบหน่วยกิต จัดเป็นวิชาบังคับ 4 หน่วยกิต ให้

33 รายงานของคณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อการศึกษาเสนอ การศึกษ
เพื่อชีวิตและสังคม. (โรงพิมพ์ศูนย์การทหารราบ, 2518), หน้า 1-2.

34 กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช-
2518: เล่มที่ 1 ทฤษฎีวิชาสามัญ, ทฤษฎีวิชาชีพประเภทวิชาศิลปะและศิลปปฏิบัติ.

เรียนภาคละ 1 หน่วยกิต และในแต่ละภาคเรียนเลือกเรียนวิชาอื่น ๆ ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรได้อีกไม่เกิน 3 หน่วยกิต

เมื่อได้พิจารณาถึงระยะเวลาในการดำเนินการปรับปรุงหลักสูตร หลังจากคณะกรรมการวางแผนพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษาเสนอต่อคณะรัฐมนตรีแล้ว เห็นได้ว่าเป็นช่วงเวลาอันสั้น คณะกรรมการปฏิรูปหลักสูตรกองทำงานอย่างเร่งด่วนเช่นนี้ ย่อมจะทำให้หลักสูตรที่ประกาศใช้ มีอุปสรรคและปัญหาในการใช้หลักสูตรตามมาในหลาย ๆ ด้าน ผู้วิจัยมีความสนใจ จึงได้เลือกวิจัยเรื่องปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ.2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 6 เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่แท้จริงเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร อันอาจจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้ และแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น.

004937

การวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ในปี พ.ศ.2508 กัลยา บุญเศรษฐ 35 ทำการวิจัยในหัวข้อ "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครธนบุรี ที่มีต่อการเรียนพลศึกษา การวิจัยใช้แบบสอบถามกับตัวอย่างประชากร ที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 3 กลุ่มคือ กลุ่มเรียนดี กลุ่มเรียนปานกลาง และกลุ่มเรียนอ่อน จำนวน 675 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. นักเรียนต้องการให้โรงเรียนจัดเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการเรียนวิชาพลศึกษาให้คือ ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว ตู้เก็บเสื้อผ้า ห้องเก็บอุปกรณ์ห้องพยาบาล ห้องน้ำ ที่คั้นน้ำ ที่ล้างมือ และสิ่งอื่น ๆ ที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนพลศึกษาให้ดีขึ้น

35 กัลยา บุญเศรษฐ "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร-ธนบุรี ที่มีต่อการเรียนวิชาพลศึกษา" วิทยานิพนธ์ ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508.

2. กิจกรรมผลศึกษาที่โรงเรียนจักสอน ไค่แก่ ฟุคบอล วอลเลย์บอล แอ็นค-บอล กรีฑา เนตบอล มวย บิมนาสิกส์ แบคมินตัน ยูโด กิจกรรมเข้าจังหวะ

ในปีเดียวกันนี้ รัตนา วัฒนกุล³⁶ ได้ทำการวิจัยในหัวข้อเรื่อง "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนเด็กหัดครู ป.กศ.สูง ในจังหวัดพระนคร-ธนบุรี ที่มีต่อวิชาพลศึกษา" โดยใช้แบบสอบถามกับนักเรียนเด็กหัดครู ป.กศ.สูง ในเขตจังหวัดพระนคร-ธนบุรี ผลการวิจัยพบว่า

1. สนาม อุปกรณ์ ห้อง เปลี่ยนเครื่องแต่งตัว โรงเรียนพลศึกษา ยังไม่เพียงพอ
2. กิจกรรมที่นักเรียนชอบมากที่สุด ไค่แก่ บาสเกตบอล แบคมินตัน วายน้ำ การบริหาร รำไทย

ในปี พ.ศ.2511 อนันต์ อัทธช³⁷ ทำการวิจัยในหัวข้อ "การศึกษาประมวลการสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนรัฐบาลในภาคการศึกษาหนึ่ง" โดยใช้แบบสอบถามกับครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ และครูสอนพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมวิสามัญศึกษา ทั้งมีวุฒิ และไม่มีวุฒิ ในภาคการศึกษาหนึ่ง จำนวน 99 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า

1. โรงเรียนยังขาดบุคลากรทางคานพลศึกษา
2. โรงเรียนยังขาด อุปกรณ์ สถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวกอื่น ๆ เช่น ที่ค้ำน้ำ ที่ล้างมือ หอน้ำ หองส้วม

³⁶ รัตนา วัฒนกุล "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนเด็กหัดครู ป.กศ.สูง ในเขตจังหวัดพระนคร-ธนบุรี ที่มีต่อวิชาพลศึกษา," วิทยานพนธ์ ปริญญาครุศาสตร์ บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508.

³⁷ อนันต์ อัทธช "การศึกษาประมวลการสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษาหนึ่ง" วิทยานพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต คณะบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511.

ในปี พ.ศ. 2513 ไพฑูรย์ จัยสิน³⁸ ทำการวิจัยในหัวข้อเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการผลึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" โดยใช้แบบสอบถามกับครูผลึกษาที่สอนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม สังกัดกรมวิสามัญศึกษา 44 คน จากโรงเรียนทั้งหมด 13 โรงเรียน เป็นโรงเรียนส่วนกลาง 1 โรงเรียน และส่วนภูมิภาค 12 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูผลึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสมมีไม่เพียงพอ
2. อุปกรณ์การสอนผลึกษายังไม่เพียงพอ
3. หลักสุกรผลึกษาที่กำหนดให้สอนทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงนั้นโรงเรียนส่วนใหญ่มักจะสอนเฉพาะนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง
4. นักเรียนมีความสนใจในโครงการ การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนมาก เวลาที่นิยมจัดคือหลังเลิกเรียน อุปกรณ์ที่ใช้ในการแข่งขันยังมีไม่พอ
5. การจัดและดำเนินการโครงการพิเศษในโรงเรียน ได้จัดให้มีการตรวจร่างกายปีละครั้ง นักเรียนที่มีโรคประจำตัว มีเพียงนางชั้นหรือบางห้อง โรงเรียนได้จัดทำข้อมุลเกี่ยวกับสุขภาพที่ผิดปกติไว้แต่ไม่ละเอียดนัก ส่วนใหญ่เมื่อพบเด็กที่ผิดปกติแล้วโรงเรียนไม่ได้อจัดการอย่างไรเลย

ในปีเดียวกันนี้ มีชัย คุณาวุฒิ³⁹ ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาผลึกษาในโรงเรียนราษฎร์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร" โดยใช้แบบสอบถามกับครูผลึกษาในโรงเรียนราษฎร์ เขตจังหวัดพระนคร จำนวน 76 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า

³⁸ ไพฑูรย์ จัยสิน "ปัญหาในการจัดและดำเนินการผลึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบัณฑิต คณะบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2513.

³⁹ มีชัย คุณาวุฒิ "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาผลึกษาในโรงเรียนราษฎร์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบัณฑิต คณะบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2513.

1. ครูพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ เขตจังหวัดพระนครมีไม่พอ
2. สถานที่แคบ อยู่ไกลห้องเรียน ทำให้เกิดเสียงรบกวนเวลาเรียน ในฤดูฝนน้ำท่วมสนาม
3. อุปกรณ์ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน สถานที่ไม่เพียงพอต่อการจัดกิจกรรมพลศึกษา
4. ผู้บริหารโรงเรียนไม่เห็นความสำคัญของพลศึกษา

เสมือน พิชิตกุล⁴⁰ ได้ทำการวิจัยในหัวข้อเรื่อง "การศึกษาปัญหาการจัดและบริหารค่านพลศึกษาในสถานฝึกหัดครู" โดยใช้แบบสอบถามกับผู้สอนพลศึกษาจำนวน 62 คน จากสถานฝึกหัดครู 26 แห่ง พบว่า

1. อัตราส่วนผู้สอนพลศึกษากับจำนวนนักเรียนยังต่ำกว่าที่กระทรวงกำหนดไว้
2. อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก มีไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน

ปี พ.ศ.2514 สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์⁴¹ ทำการวิจัยเกี่ยวกับ ปัญหาการสอนพลศึกษาในชั้นประถมศึกษาตอนต้น ในเขตจังหวัดพระนคร โดยใช้แบบสอบถามกับครูที่สอนพลศึกษาโรงเรียนสังกัดโครงการบริหารส่วนจังหวัด สังกัดเทศบาล สังกัดกองโรงเรียนราษฎร์ และสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตจังหวัดพระนคร 140 โรงเรียน จำนวนครู 270 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพการสอนพลศึกษาในปัจจุบัน ส่วนใหญ่เป็นครูประจำชั้นทำหน้าที่สอนวิชาพลศึกษา ซึ่งครูส่วนใหญ่มีวุฒิ ป.กศ. หรือเทียบเท่า ซึ่งการสอนเน้นหนักให้นักเรียนเป็นผู้เล่นและคนที่จัดกิจกรรมการสอนไม่มีความก้าวหน้า จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่กว้างขวาง วิธีสอนส่วนใหญ่ครูทำให้เด็กดู แล้วเด็กทำตาม

⁴⁰เสมือน พิชิตกุล "การศึกษาปัญหาการจัดและบริหารค่านพลศึกษาในสถานฝึกหัดครู" วิทยานิพนธ์ (ปริญญามหาบัณฑิต คณะบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) 2513.

⁴¹สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์ "ปัญหาการสอนพลศึกษาในชั้นประถมศึกษาตอนต้นใน-เขตจังหวัดพระนคร" วิทยานิพนธ์ (ปริญญามหาบัณฑิต คณะบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), 2514.

2. ครูสอนผลึกษาที่ไม่มีวุฒิทางผลึกษา มักสอนโดยปล่อยให้เด็กมีส่วนร่วม ในกิจกรรมผลึกษาตามลำพังโดยไม่มีหลักการและวิธีการสอนที่ถูกต้อง ทำให้การเรียน การสอนผลึกษาค่าเน้นไปไม่ได้ดีเท่าที่ควร

ผู้ทำการวิจัยให้ข้อเสนอแนะว่า ควรจัดให้มีครูที่มีวุฒิทางผลึกษาสอนผลึกษา เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ นอกจากนี้ควรให้มีการนิเทศ การสอนวิชาผลึกษา เพื่อให้การสอนผลึกษามีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

นอกจากผลการวิจัยที่กล่าวมาแล้วนี้ ยังมีผลการวิจัยต่างประเทศที่ทำการวิจัย เกี่ยวกับปัญหาของหลักสูตร เนื้อหาวิชา การเรียนการสอนวิชาผลึกษา พอสรุปได้ดังนี้

ในปี ค.ศ. 1963 สภาคณะกรรมการผลึกษา สหรัฐอเมริกา และสันหนนาการ ระหว่างประเทศ ⁴² (ICHPER) ได้ทำการสำรวจเกี่ยวกับเรื่องผลึกษา และการจัด เกมเล่นในหลักสูตร โดยส่งแบบสอบถามไปยังประเทศต่าง ๆ ที่เป็นสมาชิกของสมาคม ฯ จำนวน 106 ประเทศ ได้รับกลับคืนมา 48 ประเทศ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบคำถาม เสนอปัญหาที่สำคัญ 2 ประการคือ

1. ความต้องการทางคานตัวบุคลากรที่จะสอนวิชาผลึกษา
 2. ความต้องการเกี่ยวกับสถานที่ ที่ใช้ในการสอนวิชาผลึกษา
- ส่วนปัญหาอื่น ๆ รองลงมาคือ

1. ความต้องการเกี่ยวกับอุปกรณ์
2. ความช่วยเหลือในคานการเงิน
3. ความเข้าใจที่ถูกต้องของประชาชนต่อการผลึกษา

⁴²

ICHPER, ICHPER Questionnaire Report Part I., Physical Education and Games in The Curriculum, (Washington D.C. : ICHPER 1963), p.36.

ในปี 1971 คอรี⁴³ (Korri) ได้ศึกษาเรื่องปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในรัฐมินเนโซตา (Minnesota) โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูที่สอนวิชาพลศึกษา พบว่า

1. โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดอุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก
2. จำนวนนักเรียนแต่ละชั้นมากเกินไป ไม่สามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้สนองความต้องการและความถนัดของแต่ละบุคคลได้
3. ครูพลศึกษามีชั่วโมงการสอนมากเกินไป ทำให้มีเวลาเตรียมการสอนน้อยไปหรือไม่มี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อทราบถึงปัญหาการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลศึกษานามัย ประโยชน์ชั้น-ศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ในเขตการศึกษา 6

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยมุ่งศึกษาปัญหาในการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลศึกษานามัย ประโยชน์ชั้น-ศึกษาตอนปลาย ฉบับ พ.ศ. 2518 เฉพาะในเขตการศึกษา 6 โรงเรียนรัฐบาล โดยมีขอบเขตของปัญหาดังนี้

1. จุดประสงค์ของหลักสูตร
2. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร
3. อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก
4. การวัดและประเมินผล ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้จากกรวิจัย

เมื่อทราบข้อเท็จจริงของปัญหาของครุพลานามัย เกี่ยวกับการใช้หลักสูตร
หมวดวิชาพลานามัยประกอบมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับ พ.ศ.2518 แล้ว คาดว่าจะ
เป็นประโยชน์ดังนี้

1. เป็นแนวทางให้ผู้บริหารการศึกษา ผู้บริหารโรงเรียน และครุพลานามัย
ได้ปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางสำหรับหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องและคณะกรรมการหลักสูตร
นำไปใช้ในการปรับปรุงหลักสูตรให้ดียิ่งขึ้น
3. เป็นแนวทางในการศึกษาคนคว่า และวิจัยเพิ่มเติมในโอกาสต่อไป

คำจำกัดความ

ครุพลานามัย

หมายถึง ครูทำหน้าที่สอนวิชาพลศึกษาและหรือวิชา
สุขศึกษา

หลักสูตร หมวดวิชาพลานามัย

หมายถึง หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยที่กำหนดให้
สอนพลศึกษาและสุขศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
ซึ่งคณะกรรมการร่างหลักสูตรจัดทำขึ้น และประกาศ
ใช้ในปี พ.ศ.2518

มัธยมศึกษาตอนปลาย

หมายถึง โรงเรียนรัฐบาลสังกัดกรมสามัญศึกษาใน
เขตการศึกษา 6 ที่จัดสอนมัธยมศึกษาตอนปลาย

เขตการศึกษา 6

หมายถึง การแบ่งเขตการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ
ซึ่งมีจังหวัดต่าง ๆ ดังนี้ จังหวัดพระนคร
ศรีอยุธยา จังหวัดอ่างทอง จังหวัดลพบุรี จังหวัด
สระบุรี จังหวัดสิงห์บุรี จังหวัดชัยนาท และจังหวัด
อุทัยธานี

จุดประสงค์ของหลักสูตร หมายถึง จุดประสงค์ของหลักสูตร ที่ได้เขียนไว้ใน
หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ฉบับปี พ.ศ.2518

การวัดและการประเมินผล หมายถึง ระเบียบการวัดและการประเมินผลหมวด
วิชาพลานามัยตามเอกสารชี้แจง เกี่ยวกับการวัดผล
หมวดวิชาพลานามัยที่ควบคู่กับหลักสูตรประโยคมัธยม-
ศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ.2518 ซึ่งจัดทำขึ้นโดย
กรมพลศึกษา.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย